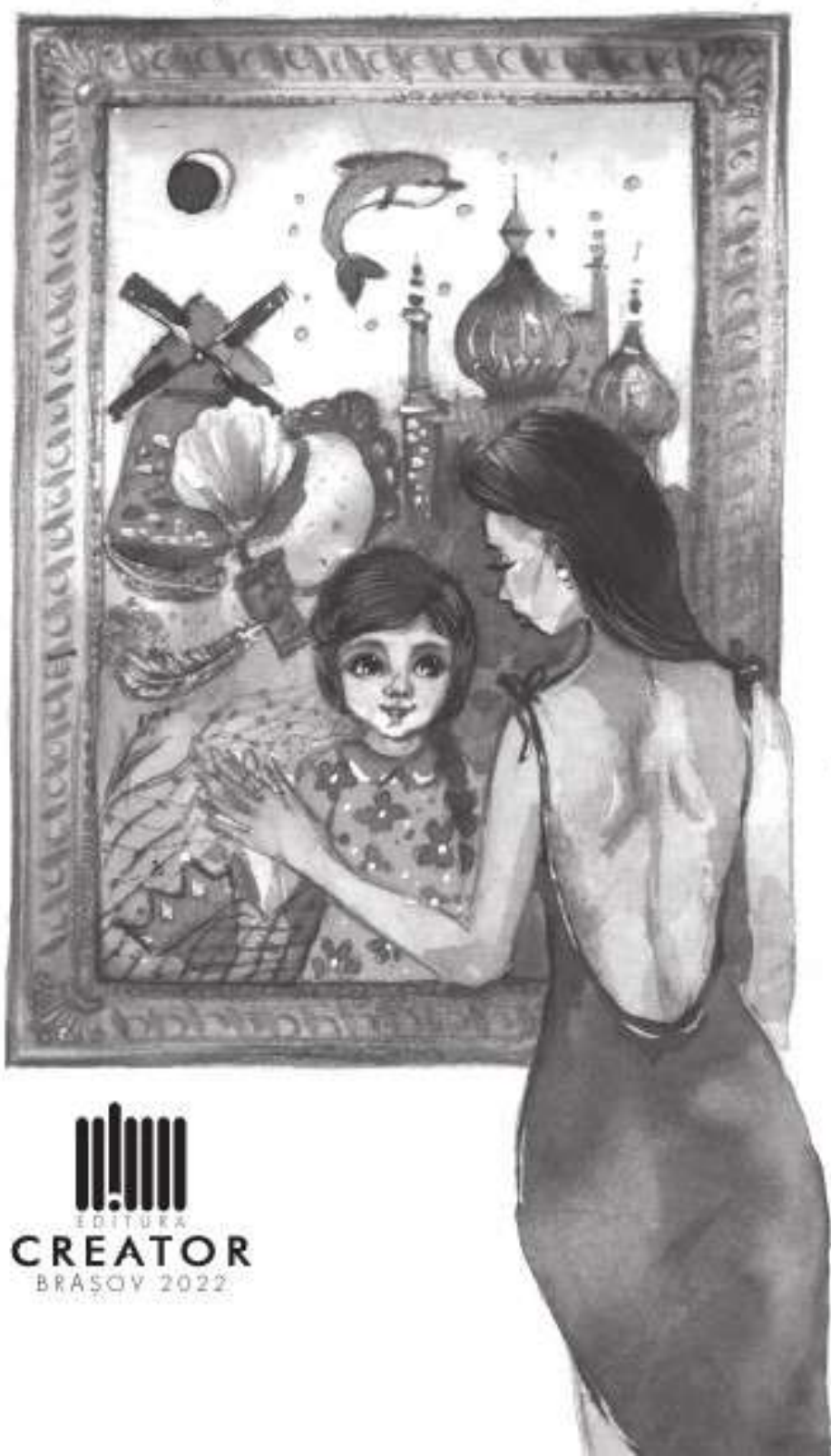

ALEXANDRA C.

CÂTEVA POVEȘTI, AȘA CUM MI LE ĂMINTESC EU

ILUSTRĂȚII | DORINA JUGĂNARU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

Povestea poveștii · 9

În loc de Cuvânt înainte · 15

Povestea ursului alb și a ursului brun · 19

Cățelul șchiop, calul năzdrăvan, balaurul
fermecat și moara de vânt și apă · 33

Ceea ce noi nu vrem să recunoaștem · 41

Când nu cunoaștem adevărul, dar
suntem convinși că îl cunoaștem · 53

Unele întâlniri sunt pământene, altele sunt
mai mult de atât · 65

Palatul de cleștar din adâncuri · 71

Ștefănuț · 85

Eternal Cinderella · 97

XXIst Christmas Carol · 107

Ei... Epilog · 117

Povestea ursului alb și a ursului brun

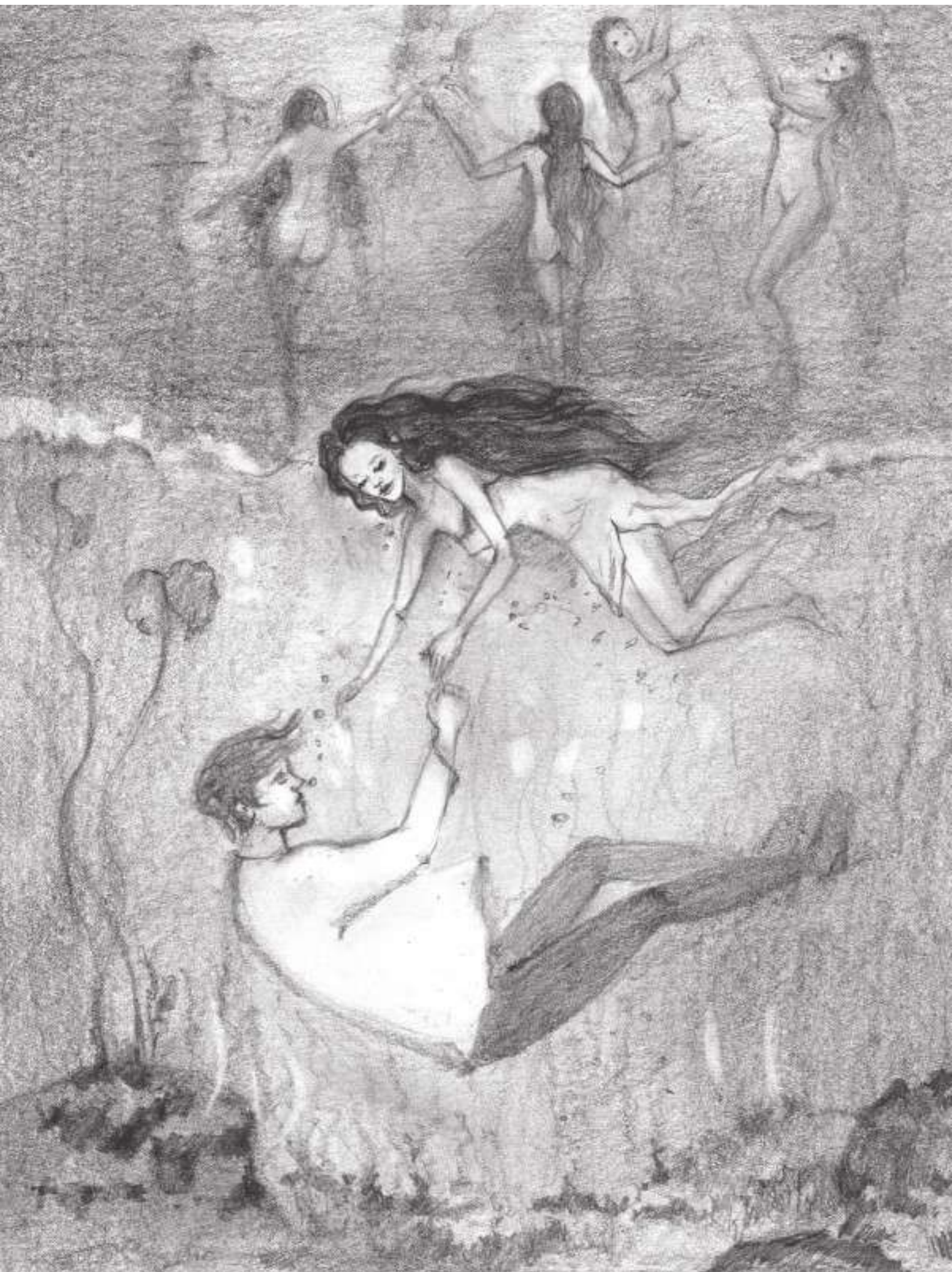
A fost odată ca niciodată... demult, tare demult... Pe vremea când Pământul încă nu devenise rotund și abia începuse să se învâртеască... Pe vremea lui Roșu Împărat și a lui Verde Împărat, a Purecului Dansator și a Iepurelui cu coadă lungă, în vremea dinozaurilor și a balaurilor... a fost odată...

A fost odată un bătrân care locuia în Tărâmul de Nicăierea și de Pretutinden, într-o pădure deasă și străveche, încă de pe vremea Uriașilor... Să tot fi avut vreo două-trei sute de ani bătrânul. Și locuia singur, singur... în căsuța lui din pădure pe care și-o sculptase într-un trunchi de stejar, fără altă avere afară de barba lui albă și lungă.

Și trăiau multe vietăți în pădurea aceea, în afară de oameni, dar niciuna din ele nu îi făcea rău bătrânului, așa cum nici el nu le vătâma în vreun fel. De hrănit, se hrănea cu miere de albine, pe care chiar acestea i-o aduceau dimineața la ușa bordeiului, cu nuci, ghinde și toate felurile de poame care se găseau în împrejurimi, și, din când în când, făcea câte un borș din peștele pe care îl pescuia din heleșteul ascuns în desișul pădurii. În timpul zilei, cutreiera pădurea după vreascuri, elibera animalele prinse în capcanele vânătorilor, le

oblojea rănile, se îngrijea de puii orfani și cioplea. Toate sculpturile sale erau frumoase și păreau pline de viață, dar mai cu seamă se pricepea să sculpteze flaute. Reușise să facă o mulțime și fiecare fluier cânta pe înțelesul câte unui animal. Așa putea bătrânul să cheme orice vietate atunci când avea trebuință și putea să îi spună dacă presimțea vreun pericol. În fiecare seară, la apus, se așeza pe o buturugă în fața colibei, aduna toate fluierile și cânta la fiecare, și toți copiii pădurii se strângeau în jurul lui înainte de căderea nopții. Putea atunci să-i numere, să vadă dacă sunt toți și să-i cerceteze pe rând. Într-o dimineață, pe când bătrânul scotea năvodul cu pește din iaz, auzi în stufărișul de lângă un plâns de copil. Căută ce căută și în final găsi un coș împletit din răchită, acoperit cu o haină și înăuntru... un băiețel gălăgios și blond care îl privea cu ochii mari și albaștri și era tare drăgălaș. Oricum, chiar dacă n-ar fi fost drăgălaș, tot nu-l putea lăsa de izbeliște. Așa că îl luă acasă și îl botează Robin. Și nașul lui fu chiar stăpânul pădurii, Marele Urs Brun.

Și cresc Robin, și cresc. Din băiețel ajuns băiat și cu timpul bărbat. Dar anii trecuți nu-i luară copilăria, nici blândețea pe care o deprinsese de la bătrân și nici părul blond. Dacă ar fi fost fiu de împărat, s-ar fi apropiat de Făt Frumos din basm, dar cum nimeni nu știa cine-i sunt părinții, rămase fiul Pădurii. Și nu era lucru puțin, pentru că Pădurea îl învățase ca o mamă: să fie neînfricat fără a fi crud, blând fără a fi lipsit de curaj și iertător dar însetat de dreptate. Avea aceleași îndeletniciri ca și bătrânul și proteja viețuitoarele de toți răuvoitorii. Nu de puține ori luase urma vânătorilor și îi izgonise sau se luptase cu ei. Cum nu vâna, se ocupa și el cu pescuitul și deseori își petrecea serile lângă lacul din mijlocul pădurii, acolo unde el însuși fusese găsit într-o dimineață. Avea însă grijă să se îndepărteze de lac înainte de miezul nopții când, după spusele bătrânului și ale

nașului, ielele ieșeau să-și scuture părul și să danseze la lumina lunii. Orice vietate ar fi fost în jur atunci ar fi fost nimicită de lumina, de frumusețea și de râsul lor.

La acel ceas, nicio căprioară nu venea să se adape, copacii își ascundeau crengile și încetau să-și mai foșnească frunzele, florile își închideau corola și iarba se lipea de pământ, pitită.

Doar că într-o seară, Robin uită de timp și îl prinse miezul nopții acolo. Iazul tot începu să se rotească ca într-un vârtej de lumină colorat în culorile curcubeului și din mijlocul său se desprinseră 7 fete îmbrăcate doar în stropi de apă și raze de noapte care dansau, chiuiiau, strigau și râdeau de se cutremura pădurea. Toate frumoase, cu părul până la călcâie, cu dinții albi și cu ochii de jăratec, prinseră a se roti și a cânta și descânta și pe unde treceau, pământul se întuneca și se pârjolea ca o umbră, deși din ele țâșnea lumina. Și se strânseră toate în jurul lui Robin și el simțea că se sufocă pe măsură ce se strângea cercul din jurul lui ca un șarpe. Amețise. Simțea cum viața îl părăsește și nu putea să se împotrivescă în vreun fel până ce una din fete se desprinse din cerc, îl înfășură în părul ei și le alungă pe toate celelalte: „Plecați, depărtați-vă! De acum nu mai aveți nicio putere asupra lui! Fugiți de unde ați venit și să nu vă mai întoarceți aici niciodată!” Ielele se uitară o clipă cu ochii scânteind văpăi la cea de-a 7-a, apoi se întoarseră șerpuind spre lac și săriră în apă. În urma lor, reveni din nou liniștea și nimic nu trăda ceea ce se întâmplase, în afara aerului rece și umed care înconjura heleșteul.

Robin se trezi ca dintr-un somn greu, încă amețit, cu capul în brațele fetei. Acum că o vedea mai bine, nu semăna cu celelalte. Nu avea părul blond, ci închis la culoare. Trupul ei nu era de aur, avea pielea la fel cu a lui. Privirea ei îl încălzea, dar fără să îl ardă.

„Mulțumesc că... ai fost aici. Cine ești? De unde vii? Și cum de nu ai dispărut cu ele?”